

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore
traditæ Explicatio**

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XII. Meditationis natura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

disse depictum in imagine mysteri-
um quod meditantur.

Tertium Præludium est maximè
momenti; nam præter yniuersalem
finem orationis, aliquâ sã deuotione
excitatus animus particularem sibi
aliquem materiæ congruum desig-
nat, & à Deo gratiam aliquam & be-
neficium petit, vt verbi gratia Christi
amorem & imitationem in tali vir-
tute, aut quid simile: hæc verò defi-
nita finis peculiaris intentio impedit
ne vaga sit meditatio; quod tamen
ita faciendum est, vt si spiritus sanctus
aliò nos conuertat, non resistamus.
Atq; hæc cùm præmissa fuerint, nihil
ex parte causæ efficientis ad medita-
tionem recte & vtiliter peragendam
desiderari videbitur.

CAPVT XII.

Meditationis natura.

Hic propriè incipit mentalis o-
ratio.

ratio. Porro meditationem definit Sanctus Bernhardus *in scala claustr.* hoc modo: *Meditatio est studiosa mentis actio, occulte veritatis notitiam ductu propriæ rationis inuestigans.* Quæ descriptio videtur convenire omni meditationi, & studio, quo vel naturales veritates lumine rationis inuestigamus, quod sæpè multum curiositatis habet; & ideo veræ meditationi plurimum obest, vel quo veritates supernaturales expendimus, vt noui aliquid circa eas intelligamus, & hoc est studium Theologicum, non autem oratio. Hæc ergo meditatio, de qua hîc agimus, oratio est, ac proinde religiosa actio mentis, quæ idcirco procedere debet ex affectu colendi Deum, atque adeo cultum ipsi re ipsa exhibet, eumque excellentissimum, nimirum per actus præstantissimos intellectus & voluntatis. Nam voluntas ex affectu diuini cultus & glorie, intellectum per fidei actus religiose

giose

giose subijcit primæ veritati, vt eam honoret, eundemq; applicat, vt circa fidei principia discurrat, veritates antea notas expendat, & accuratiùs examinet, vel ob Dei reuelantis auctoritatem perfectiùs & firmiùs credat, & deinde ex ipsis deducat nouas quasdam alias notitias, idque eo fine vt in se excitet maiorem Dei æstimationem, deuotionem feruentiorem, ardētiora desideria ei seruiendi: nam sicut meditatio ex affectu colēdi Deū oritur, ita ordinatur ad excitandum affectum illi seruiendi, & ideò in Psalmis vocatur *meditatio cordis*, Ps. 118. quia ex affectu procedit, & ad illum tendit, inquirendo non tantum veritates speculatiuas, sed & practicas, non tantum quid verum, sed quid etiam bonum & appetendum, vt affectum excitet. Est igitur oratio mentalis practica, intellectum illuminans practice, non tantum vt sciat, sed vt veritates notas, earumq; rationes ad
mores

74 DE ORATIONE

mores & actiones tùm internas, tùm
externas ritè instituendas & obeun-
das applicet: vnde efficitur vt ex me-
ditatione tria hæc consequantur.

Primò prudentia, id est conclusio
aliqua practica deducta per discursum
ex præuijs fidei actibus, ex qui-
bus tanquam ex principijs colligatur
quid amandum, quid timendū, quid
desiderandum, quid fugiendū, quid
petendum, quomodo homo sentire
de se debeat, quomodo de Deo, quo-
modo de honore, fama, gloria, rebus
caducis, & æternis.

Secundò affectus voluntatis, eadē
ipsa quæ intellectus ex principijs fi-
dei collegerit, vel repudiatis, si mala
sint; vel amplectentis, si bona. Et cer-
tè ad eos affectus ex sua natura medi-
tatio refertur, suntque ij veluti cibus
animæ, quo si destituatur, omni etiã
succo pietatis & virtutum solidarum
robore deficiens, ieiuna prorsus &
inanis in omni bono opere languet.
cet.

cet. Et quamquam interdum fidei & rationis lumine illustrata mens videat meliora, probetque, voluntas tamen affectibus, ceu vitali genio defraudata, cum ad ea assurgere pro sua imbecillitate non possit, ad deteriora prolabetur: hæcque præcipua est causa cur orationem Chrysostomus animæ nervos appellet *lib. 2. de orando Deo: Nimirum, inquit, quemadmodum corpus nervis coheret, currit, stat, vivit, & compactum est, adeo ut si nervos incidereis uniuersam corporis harmoniam dissolueris; itidem anima per sanctas preces sibi constant, ac compinguntur, ac pietatis cursum facile peragunt.* Ita Chrysostomus. At de affectibus postea pluribus.

His tertio succedit oratio, siue colloquium, quando nimirum meditatione excitata anima vehementi desiderio æstuat habendi quod sibi commodum videt; quod quoniam
per

per se obtinere non potest, illud supplex à Deo petit. Quod si iam aliqua bona à patre luminum & authore gratiarum acceperit, de ijs DEVM laudat, & gratias vt par est, summa grati animi significatione agit, denique omni obsecrationis, petitionis, & obsequiorum genere beneficam & liberalem Dei voluntatem studet omnino quantum in se est demereri. Hæc omnia elegãter Bernardus tradit, loco sup. citato: *Meditatio*, inquit, quid sit appetendum diligentius inquirat, & quasi effodiens thesaurum inueniat, & ostendat: sed cum per se obtinere non valeat; mittit nos ad orationem; oratio se totis viribus erigens ad Deum, impetrat thesaurum desiderabilem, contemplationis suauitatem. Et infra: *Meditationem* ait sine oratione esse infructuosam.

 CAPVT XIII.

Meditandi praxis.

MODVS